

Posudek na diplomovou práci kolegy Michala Kotrby „Od lásky k bližnímu k lásce k člověku“

Máme před sebou pozoruhodnou, nevšední diplomovou práci kolegy Michala Kotrby s názvem „Od lásky k bližnímu k lásce k člověku“. Jen zřídka se setkáváme s tím, že jediná a hlavní intence diplomové práce je obsažena téměř bezzbytku v jejím názvu. Takové usebrání svědčí o bytostné zaujatosti otázkou, která je v implicitní formě obsažena v jejím pojmenování. Autor této práce je téměř „psychosomaticky“ zasažen tímto problémem, jímž bezesporu vnitřně žije a zápasí. Práce je dokladem vnitřního zápasu, který není u konce.

Starý Zákon má jen tři spravedlivé, píše kolega Kotrba: Noe, Job, a Daniel. Všichni měli „přímé srdce“, nenajdeme zde pochybnosti, vytáčky, opatrné soudy „co kdyby!“ Je opravdu Boží láska odměna za spravedlnost? Dá se spravedlností získat Boží láska, odpuštění a ráj navěky? Vždyť konat obět' bez přímého srdce je klam. Mgr. Kotrba si uvědomuje, že kult se stával součástí královské propagandy, zde chybělo přímé srdce.

Co znamená „milovat své nepřátelé“? Erich Fromm je přesvědčen, že milovat své nepřátelé, znamená jediné: milovat cizince. Je to tak opravdu? Takové otázky si klade naprosto upřímná touha autora po dobrání pravé podstaty lásky. Jak je to s institucí souručenství? Jak se má vlna k tomuto pojetí lásky? Mgr. Michal Kotrba se prodírá spoustou konotačních vtíravých pochybností; uvědomuje si nesporný vliv dějinného pozadí a s tím spojenou aspektualitu dávnověkého lidstva, které je nositelem těchto tendencí.

Co je nutno autorovi přiznat je odvaha, s níž se pouští do otázek, které jej v jeho přemýšlení doslova „přepadají“ jako to nacházíme často u myslitelů, kteří jsou se svým problémem zajedno. Kolega Kotrba si nemůže neuvědomovat,

kolik autorů si kladlo stejné či podobné otázky. Musí vědět, že se zde dostává na tenký led teologických jednoznačností, s nimiž může být někdy i ve sporu. Práce je na rozhraní filosofické, přesněji řečeno hermeneutické a teologické báze základního tázání.

Problematizuje „spravedlnost z víry“ u Joba, popisuje důsledky etického zlomu u Izraelitů. Láska sv. Pavla je hlavní téma této knihy. Tam se něco podstatného láme, kde se ukazuje, že „účast je více než lítost“, že soutěž ve zbožnosti je vlastně něčím špatným. Teprve v těchto souvislostech se může ukázat paranoia spojená se sektářským pojetím lásky jako něco, co bližnímu nejen neprospívá, ale přímo škodí.

Trpělivost lásky v Pavlových slovech se ukazuje jako zázrak zázraků. Ježíš je představitelem lásky, která je modem boje za záchranu duše nejen sebe sama, ale všech. Nenávist k druhým je druhem slepoty, láska musí být světlem, v němž je teprve vidět pravda sama. Schelerovské „ordo amoris“ jako nejvyšší poznávací mohutnost, „tvář“, kterou známe z lévinasovských textů, to vše najdeme jako rezonující výzvu v této práci, která je pro čtenáře skutečným požitkem. Jen v tváři se zračí přímota, kterou požadovali starozákonní proroci. Diplomová práce je napsána úsporným jazykem, směřuje vždy k jádru problému nejbližší možnou cestou, po stránce formální nevykazuje nedostatky, proto navrhuji hodnocení: v ý b o r n ě

V Praze dne 18. 4. 2012

prof. PhDr. Anna Hogenová, CSc.